

opusdei.org

Elmélyülni a karizmában, korrigálni és a jó terjesztéséről álmodni

Isabel Sánchezt, az Opus Dei női ágát irányító központi tanácsadó testület titkárát kérdeztük - interjú, 1. rész

2026.01.13.

Isabel Sánchezt, a Prelátus munkáját segítő és az Opus Dei női ágát irányító központi tanácsadó testület titkárát a

megbízatásának lejárta előtt, a február 14-i ünnep újabb évfordulója alkalmából kérdeztük, amely mintegy beékelődik a 2024-ben lezajlott regionális közgyűlések vége és a következő általános kongresszus közé.

Melyek a mai világ nagy kihívásai, amelyek kihatnak az Opus Dei növekedésére és fejlődésére?

Úgy vélem, hogy az az igazságos és emberi megközelítés, ha a világot – a mi világunkat – a remény szemszögéből nézzük, főként ebben a jubileumi évben: az egyéni és társadalmi szabadság értéke, az, hogy a társadalom nagy része számára elérhető az oktatás, a napjainkra elért emberi és társadalmi fejlődés, a kommunikáció globalizációja mind elősegíti azt, hogy a kereszténység üzenetét és

Jézus alakját egyre többen ismerjék. Sok emberben ébredszik az Isten iránti vágy: Afrika, Latin-Amerika és Ázsia nagy területein nő a keresztények száma, az Egyesült Államokban az értelmiségiek körében egymást követik a megtérések, Európában egyre többen keresztelkednek meg felnőttként, és sokan találnak rá Istenre – különböző utakon – a mindennapi életükben. Ahol növekszik az Egyház, ott az Opus Dei is növekszik.

A képből azonban nem hiányoznak az árnyékok sem. A szekularizált nyugati világból kiveszett a transzcendenciára való fogékonyság, és emiatt az emberek nehezen értik meg az olyan életstílusokat, amelyek Istent állítják a középpontba. A mai hedonista és individualista kultúránknak nehezebb esik összhangba hozni olyan fogalmakat, mint szeretet és erőfeszítés, szabadság és felelősség, spontaneitás

és jó szokások, kötelek és biztonság.

Az említett kihívásokat három szóban tudnám összefoglalni: elköteleződés, kommunikáció és bizalom.

Az elköteleződésről, vagyis az emberi szabadságnak arról a csodálatos képességéről, hogy szeretetet tud szőni ígérek alapján, ma az életnek egyetlen területén sem szabad beszélni. Nagyobb szabadságot látunk abban, hogy a kapcsolatainkat gyorsan megszakíthatjuk, mint azok türelmes, kitartó építésében.

Az információ szélsőséges mértékű elértéktelenedése, az álhírek gondolkodás nélküli terjesztése és az a felületesség, amellyel a félrevezető információkat elfogadjuk, anélkül, hogy ellenőriznénk a forrásukat vagy utánanéznénk magának az információnak, zűrzavart teremt. Emiatt nem látunk világosan, és az

álláspontjaink egyre inkább polarizálódnak.

A harmadik kulcsszó pedig a bizalom, mivel az emberek a hivatalon alapuló hatalmi, vezetői pozícióra gyanakvással, hatalomvágyként tekintenek, ami bizalmatlanságot szül.

Az Opus Dei 100. évfordulója felé vezető úton, valamint a regionális közgyűlések tapasztalatai alapján mondanád azt, hogy az Opus Dei elindított egy tisztázási folyamatot, hogy különbséget tegyen a között, ami a lényegéhez tartozik és ami másodlagos?

A regionális közgyűlésekről Szent Josemaría már az Opus Dei történetének kezdetén rendelkezett. Az alapítónk mindig nyitott volt azok

meglátásaira, akik csatlakoztak a Múhöz, és gyakran kifejezetten ki is kérte a véleményüket, de strukturált és hivatalos formában a regionális közgyűlések 1943 óta léteznek. Azóta rendszeresen megrendezésre kerülnek azokban az országokban, ahol az Opus Dei jelen van.

Ennek fényében azt mondhatjuk, hogy a 2024-ben lezajlott közgyűlések – amelyek apropóját a következő általános kongresszus és a Mű születésének 100. évfordulójára való felkészülés adta – nem elindítottak egy folyamatot, hanem tovább vittek egy olyan nyílt eszmecserét, amelynek keretében a Mű tagjai évtizedről évtizedre – mindig az Istentől kapott és az Egyházat gazdagító karizma fényében – felülvizsgáltak, megerősítettek, újragondoltak és nem ritkán elvetettek olyan mintákat, cselekvési irányokat, képzési megközelítéseket vagy evangelizációs gyakorlatokat,

amelyek az idő előrehaladtával vagy a társadalmi és kulturális változások folytán elavulttá váltak vagy már nem voltak megfelelőek.

Ami a legutóbbi regionális közgyűléseket illeti, a korábbiakhoz képest figyelemre méltó a résztvevők nagy száma, amely egyrészt a rendelkezésre álló technológiai lehetőségeknek volt köszönhető, másrészt annak, hogy eleve arra törekedtünk, hogy a párbeszéd álljon a középpontban, és meghallgassuk azoknak a véleményét is, akik nem tagjai az Opus Deinek. Meg kell említeni továbbá azt az általános lelkesedést, amellyel a résztvevők igyekeztek azonosítani azokat az új területeket és kezdeményezéseket, amelyekkel választ adhatunk a mai világ szükségleteire.

Nagy öröm volt az is, hogy minderre az Egyházon belüli színódusi út keretében került sor. A színódus

titkársága arra buzdított minket, hogy a Prelatúra regionális közgyűléseit a meghallgatás különleges pillanataként éljük meg. Ez párhuzamosan zajlott azzal a másik folyamattal, amelyben sok Opus Dei-tag is részt vett a saját egyházmegyéjében, aktívan bekapcsolódva a szinódus keretében megvalósult tevékenységekbe.

**Szeretném, ha a női ág újabb
évfordulója, illetve az Opus
Dei születésének 100.
évfordulójára való
felkészülés kapcsán
beszelnénk néhány
összetettebb kérdésről,
amelyek miatt kritika érte a
Művet. Elismertetek hibákat,
amelyeket a hivatástisztázási
folyamatok során követtek
el?**

Az Egyház – és annak részeként az
Opus Dei – évszázadok óta
visszhangozza Jézus szavait: „Jöjj, és
kövess engem!” Az Evangélium
hirdetése, a keresztény élet egy
konkrét útjának bemutatása és az
arra való meghívás mindig egyetlen
célra irányul: arra, hogy megossza az
emberekkel a Jézus Krisztussal való
személyes találkozás lehetőségét,
hiszen Ő az, aki szeretettel hív, és aki

megadja az erőt ahhoz, hogy a hívására válaszoljunk.

Jézus hangneme világos (szeretettel teli meghívás), de amikor ezt emberek közvetítik, előfordulhatnak és elő is fordultak hibák. Lehet, hogy miközben egyesek lelkesen igyekeztek megosztani másokkal azt, ami az ő életükben nagy ajándék volt, olykor nem vártak eleget, vagy nem hallgatták meg kellő figyelemmel és tisztelettel a másik felet. Személyes beszámolókból tudjuk, hogy sajnálatos módon ez néhány esetben valóban így történt, és ez – azon túl, hogy elismertük a hibát, és személyesen bocsánatot kértünk az érintettektől – segített nekünk abban, hogy átgondoltabban cselekedjünk, és óvatosabbak legyünk.

Egy nemrég készült interjúban Lidia Via, aki Spanyolországban a fiataloknak szóló képzési

programokért felelős, hosszasan beszélt arról a fejlesztési folyamatról, amely már sok éve zajlik ezen a területen, továbbá arról, hogy ebbe hogyan vonták be az Opus Dei apostoli munkájához közel álló személyeket.

A Mű 100. évfordulójára való felkészülés – amelynek vezérfonala a kapott ajándékért érzett hála –, továbbá a rossz tapasztalatok elismerése és a jövővel kapcsolatban szőtt álmok mind alkalmat kínáltak arra, hogy menet közben javítsunk azon, amin már lehetett változtatni. Azoknak a beszámolóí, akiket a Műben szenvedés ért, szintén arra indítottak minket, hogy elismerjük a hibákat és bocsánatot kérjünk: mi, akik valamilyen vezető szerepet töltünk be, gyakran megtettük ezt az Opus Dei-n belül, családi körben, és a Prelátus is több *interjúban* nyilvánosan beszélt erről. Ezenkívül intézményi szinten valamennyi

közleményben, amelyet az információs irodák tettek közzé a történetek tisztázása céljából, fájó szívvel elismertük, ha hanyagság történt, ha hibát követtünk el a hivatástisztázás során, ha hiányzott az érzelmi támogatás stb.

**Tovább az interjú 2. részéhez:
„Mindenki számít”**

.....

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/elmelyulni-a-karizmaban-korrigalni-es-a-jo-terjeszteserol-almodni/> (2026.04.02.)